

نقد عکس های آقای سروش کیایی

(زمان نقد تیر ماه سال هزارو چهارصد)

سنجه مورد نظر نقد ساختار گرایانه

تعدادی عکس از نمایشگاهی آقای کیایی در سال نودوپنج در گالری آرته بر روی دیوار رفته است. و به صورت فایل دیجیتالی برای نقد بررسی در اختیار دانشجویان قرار گرفته است. یک پوستر به همراه سیزده عکس مربع و مجزا و نه عکس در هر فریم چهار عکس در کنار هم قرار گرفته اند. شیوه عکاسی، قطع مربع با دوربین لومو (Lomo Lc-A ۱۲۰) و فیلم ۱۲۰ می خورد و کادر (۶*۶) عکاسی می کند لنز ثابت واید ۳۸ میلیمتری فیلم فوجی ۱۶۰ رنگی عکس ها چاپ شده و بعد از آن اسکن شده اند. نحوه ارائه در نمایشگاه قابهای تکی ۳۵*۳۵ و با پاسپار تو (۴۵*۴۵) ارائه شده اند قابهای چهارتای (۶۰*۶۰) و هر عکس به اندازه (۲۰*۲۰) بوده اند. ولی ارائه اینجا ارتباطی به اندازه و ارائه نمایشگاه ندارند و مجزا محسوب می شوند هم در اندازه و هم در نوعی که فایل رویت می شوند، عکس ها دیگر کارکرد نمایشگاه را ندارد. اولین عکس؛ پوستر نمایشگاه آقای کیایی است یک حجم با مدیوم چوب کنده کاری شده جلوی رویمان قرار می گیرد. با داربست هایی که در دور اثر قرار گرفته اند. عکس وسط پوستر نمایی از محیط داخلی ساختمان پردیس ولیعصر دانشگاه هنر می باشد. عناصر به کار رفته در پوستر منسجم نیست و پوستر شلوغی است. و نوشتار در همه جا هست در پرسپکتیوهای مختلف و مجدداً به صورت فلت در بالا و پایین تصویر قرار دارند. پوستر رنگی بر روی بک گراند مشکی با گرادینت مشکی که حتی بر روی تصویر هم ادامه یافته اند. و تاکید بر خفگی و فضای سرد حاکم در تصویر را دارند. کمی هم شدت کنتراست عکس افزوده شده است. عکس های آقای کیایی فضای داخلی معماری بیرون و فضای محوطه دانشگاه هنر پردیس ولیعصر می باشند. طبق بیانیه ای که ایشان داده اند به نوعی می خواستند مکانی که بیشترین زمان خود را در آن سپری می کنند را ثبت کنند. دیوارهای آجری ساختمان نمادهای طراحی شده مجسمه ها، راهروها، گلدان ها، درختان، نقش برجسته های روی دیوارها، معماری داخلی فضای ساختمان، نرده ها و راه پله ها، فضای داخلی کلاس ها، درختان و درب های فلزی هیچ کدام چنگی به دل نزده اند و فضا به یک دانشگاه هنر نمی خورد و با بخشی از بیانیه آقای کیایی موافقم. در بیانیه با اینکه حرف هایشان را ناگفته گذاشتند موافق نیستیم. عکسها به نوعی تاریخ نگاری هستند، البته در شیوه نقد ساختار گرایانه این موضوع خیلی مهم نیست و می توانست عکس ها برای همین امروز باشند. در عکس های مربع زاویه دوربین از روبرو است و در چند عکس سوژه اصلی دقیقاً در وسط کادر قرار دارند با سکون کامل بدون ایجاد گردش چشم در تصویر گاهن نوری در انتهای تصویر به چشم می خورد. اکثر عکس ها فلت و یکدست هیچ گردش نور روی اشیا رویت نمی کنیم و این خودش رابطه سرد را تشدید می کند. در یک تصوی عکسی از چاپلین بر روی دیوار با نوشتاری که روی دیوار نقش بسته روبرو می شویم و متوجه می شویم از گرافیک و نقاشی هم در دانشگاه به صورت صحیح استفاده نشده است. روایت جذاب از دانشگاه هنر در حال رقم خوردن است. یک عکس را مشاهده می کنیم یک دیوار روبروی مان قرار دارد دیوارها لایه لایه با پرسپکتیو قرار گرفته اند یک نقش برجسته روی دیوار نگاه را جذب خود می کند و عکسی است متناقض با گفته های کیایی حتی تصویر مجسمه چوبی که به عنوان عکس ارائه شده جذابیت دارد؛ ولی کافی نیست. رنگ معماری داخلی فضا خنثی است پوستر و تابلوهای جذابی در آن

قرار نگرفته و یکدست و بی روح شده اند. نرده ها و پله ها زواویه مناسبی عکاسی شده اند. بیشتر یادآور بخش کالبد شکافی و طبقه زیرین بخش جنین شناسی دانشگاه تهران است. شاید کیایی یک آبرونی در ذهن داشته است. عکسهایی که به صورت چهارتایی در کنار هم قرار گرفته اند نوعی همزمانی را در خود نهفته دارند زوایای مختلف از بناها و زواویه دوربین باعث حرکت و دیدن بخشی مختلف یک بنا در زمان های مختلف می شوند. نگاه عکاس به عنوان راوی جذابیت داشته و اینکه می خواسته فضایی سرد از دانشگاه را نمایان کند. در پس ذهن عکاس رقم می خورده است. البته در بخشی از نماها و در بخشی از فضا اتفاقات جذاب هنری رخ داده بود و من خودم هم سال نود و پنج و قبل از آن به پردیس هنر مراجعه نموده بودم و اینکه فضای معماری دانشگاه هنر برای آموزش هنر مناسب نیست را می پذیرم. البته اینکه در عکسها هیچ انسان و موجود زده ای به چشم نمی خورد هم به تنهایی یک سوال بزرگ است و شاید تاکید کیایی بر بی روحی این فضا باشد. و اگر کسی بیانیه را نخواند با معماری ابنیه روبرو خواهد شد. نکته پایانی استاد عزیز یکی از عکسها رو دوبار ارسال کردید درود به شما .

سجاد رمرودی حسینی